

Νίκολα Γιουν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: EVERYTHING EVERYTHING

Από τις Εκδόσεις Delacorte Press, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Όλα για σένα

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Nicola Yoon

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νίνα Ψυχογιού

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: David Yoon

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Alloy Entertainment & Nicola Yoon, 2014

Produced by Alloy Entertainment, LLC.

Published by arrangement with Rights People, London.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1214-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1215-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

Νίκολα Γιουν

Μετάφραση: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

*Στον σύζυγό μου, Ντέιβιντ Γιουν,
που μου έδειξε την καρδιά μου.*

*Και στην πανέξυπνη, πανέμορφη κόρη μου,
Πένι, που την έκανε μεγαλύτερη.*

«Να το μυστικό μου. Είναι πολύ απλό:
Μόνο με την καρδιά βλέπουμε καθαρά.
Ό,τι σημαντικό είναι αόρατο στα μάτια».

Αντουάν ντε Σεντ-Εξιπερί, *Ο Μικρός Πρίγκιπας*

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

ΕΧΩ ΔΙΑΒΑΣΕΙ ΠΟΛΥ περισσότερα βιβλία από σένα. Δεν έχει σημασία πόσα έχεις διαβάσει εσύ. Εγώ έχω διαβάσει περισσότερα. Πίστεψέ με. Είχα τον χρόνο.

Στο λευκό μου δωμάτιο, με φόντο τους λευκούς μου τοίχους, πάνω στα γυαλιστερά λευκά μου ράφια, οι ράχες των βιβλίων αποτελούν το μοναδικό χρώμα. Τα βιβλία είναι όλα ολοκαίνουργια και σκληρόδετα – δεν παίζουν μεταχειρισμένα βιβλία με μαλακά εξώφυλλα και τίγκα στα μικρόβια. Μου έρχονται από Έξω, αποστειρωμένα και μέσα σε πλαστικό περιτύλιγμα κενού αέρος. Θα ήθελα να δω το μηχάνημα που κάνει αυτή τη δουλειά. Φαντάζομαι κάθε βιβλίο να ταξιδεύει πάνω σε έναν λευκό μάντα προς παραλληλόγραμμους άσπρους σταθμούς, όπου άσπρα ρομποτικά χέρια το ξεσκονίζουν, το ξύνουν, το ψεκάζουν και γενικώς το αποστειρώνουν μέχρι που να θεωρηθεί αρκετά καθαρό ώστε να έρθει σ' εμένα. Όταν καταφθάνει ένα βιβλίο, η πρώτη μου δουλειά είναι να αφαιρέσω το περιτύλιγμα, μια διαδικασία που περιλαμβάνει ψαλίδι και περισσότερα από ένα σπασμένα νύχια. Η δεύτερη δουλειά μου είναι να γράψω το όνομά μου στο μέσα μέρος του εξώφυλλου.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ: Μάντλιν Γουίτιερ

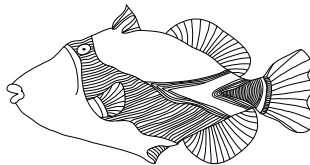
Δεν ξέρω γιατί το κάνω αυτό. Δεν υπάρχει κανείς άλλος εδώ

μέσα πέρα απ' τη μητέρα μου, η οποία δε διαβάζει ποτέ, και τη νοσοκόμα μου, την Κάρολα, η οποία δεν έχει χρόνο να διαβάσει γιατί περνάει όλο της τον χρόνο παρακολουθώντας με να αναπνέω. Σπάνια έχω επισκέπτες, οπότε δεν υπάρχει κανείς να του δανείσω τα βιβλία μου. Δεν υπάρχει κανείς που να πρέπει να του υπενθυμίσω ότι το ξεχασμένο βιβλίο στο ράφι του ανήκει σ' εμένα.

ΑΜΟΙΒΗ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΕΥΡΕΣΗΣ (Τικάρετε ό,τι ισχύει):

Αυτό είναι το κομμάτι που μου παίρνει τον περισσότερο χρόνο και ποικίλλει ανάλογα με το κάθε βιβλίο. Καμιά φορά η αμοιβή είναι ιδιαίτερα ευφάνταστη:

- Γικνίκ μ' εμένα (τη Μάντριν) ε' ένα χεμάτο χύρη λιβάδι με παπαρούνες, κρινάκια και ατέλειωτες καρντόύρες, κάτω από έναν καταγάλανο καρλοκαιρινό ουρανό.
- Τσαί μ' εμένα (τη Μάντριν) ε' έναν φάρο στη μέση του Ατλαντικού εν μέσω θύελλας.
- Σνόρκελινγκ μ' εμένα (τη Μάντριν) ε' ανοιχτά του Μορόκινι για τον εντοπισμό του τοπικού χαφανέζικου φαριού Χουμουχουμουκουκουκουαφουάα.

Καμιά φορά η αμοιβή δεν είναι τόσο ευφάνταστη:

- Επισκέψη μ' εμένα (τη Μάντλιν) ε' ένα φιλόλογο γάιο μεταχειρισμένων φιβρίων.
- Βόλτα μ' εμένα (τη Μάντλιν) μέχρι κάτω το τετράγωνο και πίσω.
- Μια σύντομη κουβέντα μ' εμένα (τη Μάντλιν), όπου θα συζητήσουμε ό,τι θέλετε, καθισμένοι στον λευκό μου καναπέ, στο λευκό μου δωμάτιο.

Καμιά φορά η αμοιβή είναι απλώς:

- Εγώ (η Μάντλιν).

ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ SCID

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ σπάνια όσο και διάσημη. Είναι μια μορφή της Σοβαρής Συνδυασμένης Ανοσοανεπάρκειας (SCID), που μπορεί να την έχετε ακουστά ως «ασθένεια του παιδιού μέσα στη φούσκα».

Βασικά, είμαι αλλεργική στον κόσμο. Οτιδήποτε μπορεί να πυροδοτήσει μια έξαρση της ασθένειας. Μπορεί να είναι τα χημικά στο καθαριστικό που έχει χρησιμοποιηθεί για να καθαριστεί το τραπέζι που μόλις άγγιξα. Μπορεί να είναι το άρωμα κάποιου. Μπορεί να είναι το εξωτικό μπαχαρικό στο φαγητό που μόλις έφαγα. Μπορεί να είναι ένα ή όλα ή κανένα από αυτά τα πράγματα ή κάτι εντελώς άλλο. Κανείς δε γνωρίζει τι προκαλεί αυτή την ασθένεια, αλλά όλοι γνωρίζουν τι συνέπειες έχει. Σύμφωνα με τη μαμά μου, παραλίγο να πεθάνω όταν ήμουν βρέφος. Και έτσι είμαι σε καραντίνα SCID. Δε βγαίνω από το σπίτι μου. Έχω να βγω από το σπίτι μου δεκαεπτά χρόνια.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΥΓΕΙΑΣ

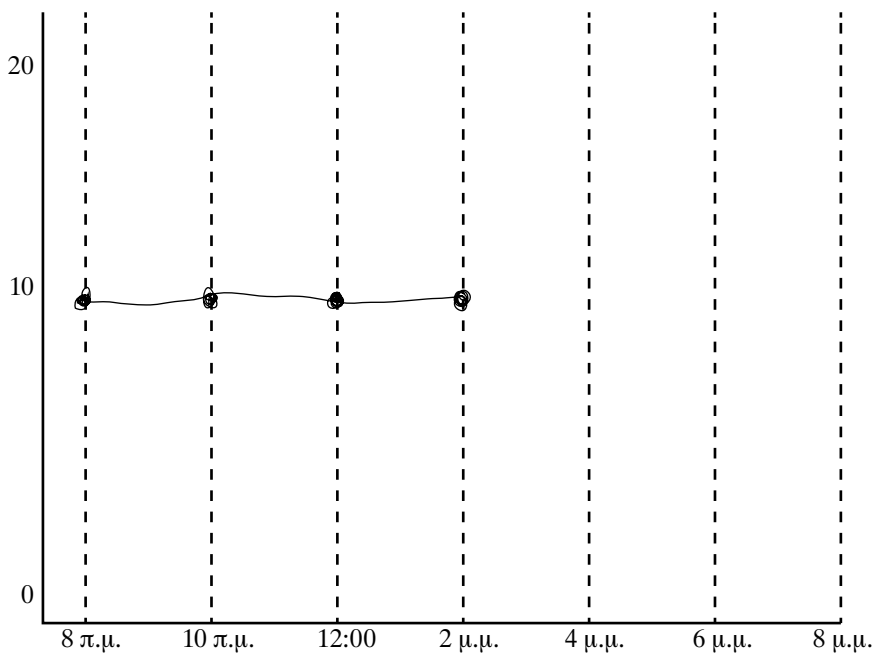
Μάντλιν Τουίτιερ
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΑΣΘΕΝΗ

2 Μαΐου
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

Δόκτωρ Πωλίβ Τουίτιερ
ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ:

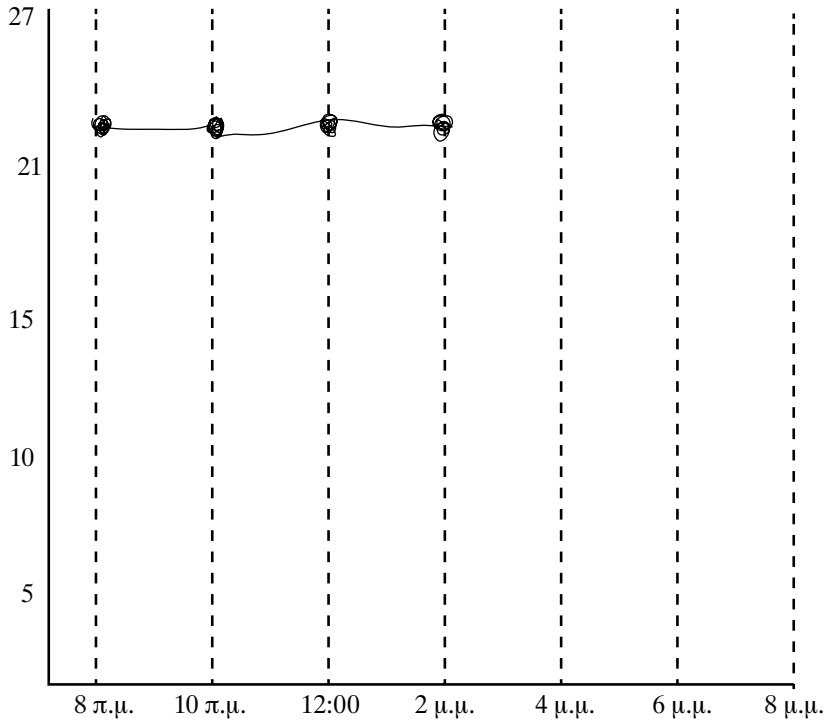
0002921

ΑΝΑΠΝΟΕΣ ΑΝΑ ΛΕΠΤΟ

0002921

ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

0002921

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΦΙΛΤΡΟΥ ΑΕΡΑ

8 π.μ.	ΟΚ
9 π.μ.	ΟΚ
10 π.μ.	ΟΚ
11 π.μ.	ΟΚ
12:00	ΟΚ
1 μ.μ.	ΟΚ
2 μ.μ.	ΟΚ
3 μ.μ.	
4 μ.μ.	
5 μ.μ.	
6 μ.μ.	
7 μ.μ.	
8 μ.μ.	

0002921

ΕΦΧΙ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ

«ΒΡΑΔΙΑ ΤΑΙΝΙΑΣ ή Pictionary της Μπέσα ή Λέσχη Βιβλίου;» ρωτάει η μαμά μου καθώς φουσκώνει το περιβραχιόνιο του πιεσόμετρου γύρω απ' το μπράτσο μου. Δεν αναφέρει την αγαπημένη της απ' όλες τις δραστηριότητές μας μετά το βραδινό – το Φωνητικό Σκραμπλ. Σηκώνω το βλέμμα μου και βλέπω ότι τα μάτια της μου γελάνε ήδη.

«Φωνητικό Σκραμπλ», λέω.

Σταματάει να φουσκώνει το περιβραχιόνιο. Κανονικά, η Κάρολα, η πλήρους απασχόλησης νοσοκόμα μου, θα μου έπαιρνε την πίεση και θα συμπλήρωνε το ημερολόγιο υγείας, αλλά η μαμά μου της έδωσε ρεπό. Είναι τα γενέθλιά μου και περνάμε πάντα τη μέρα μαζί, οι δυο μας.

Φοράει το στηθοσκόπιό της για να ακούσει τον παλμό της καρδιάς μου. Το χαμόγελό της σβήνει και τη θέση του παίρνει η πιο σοβαρή γιατρουδίστικη έκφρασή της. Αυτή είναι η έκφραση που βλέπουν πιο συχνά οι ασθενείς της – ελαφρώς απόμακρη, επαγγελματική και ανήσυχη. Αναρωτιέμαι αν τη θεωρούν καθησυχαστική αυτή την έκφραση.

Αυθόρμητα, της δίνω ένα πεταχτό φιλί στο μέτωπο για να της υπενθυμίσω ότι είμαι εγώ, η αγαπημένη της ασθενής, η κόρη της.

Ανοίγει τα μάτια της, χαμογελάει και μου χαϊδεύει το μάγουλο. Φαντάζομαι πως αν είναι να γεννηθείς με μια ασθέ-

νεια που απαιτεί συνεχή φροντίδα, τότε είναι καλό να έχεις γιατρό τη μαμά σου.

Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα, παίρνει το ύφος *Είμαι ο γιατρός και δυστυχώς έχω άσχημα νέα*.

«Σήμερα είναι η μέρα σου. Γιατί δεν παίζουμε κάτι όπου θα έχεις πραγματικά μια ευκαιρία να κερδίσεις; Pictionary της Μπέσα μήπως;»

Μιας και το κανονικό Pictionary δεν παίζεται με δύο άτομα, εμείς έχουμε εφεύρει το Pictionary της Μπέσα. Η μία ζωγραφίζει και η άλλη κάνει μια *μπεσαλίδικη* προσπάθεια να μαντέψει. Αν μαντέψεις σωστά, τον πόντο τον κερδίζει ο άλλος.

Την κοιτάζω μισοκλείνοντας τα μάτια μου.

«Θα παίξουμε Φωνητικό Σκραμπλ, και αυτή τη φορά θα κερδίσω», λέω με σιγουριά, αν και δεν έχω καμία ελπίδα να κερδίσω. Όλα τα χρόνια που παίζουμε Φωνητικό Σκραμπλ δεν την έχω κερδίσει ποτέ. Την τελευταία φορά που παίξαμε έφτασα πολύ κοντά. Αλλά τελικά με κατατρόπωσε στην τελευταία λέξη, παίζοντας TZINΣ σε λέξη με τριπλό σκορ.

«Εντάξει». Κουνάει το κεφάλι της με ψεύτικο οίκτο. «Ό,τι θέλεις». Κλείνει τα γελαστά της μάτια για να με ακροαστεί με το στηθοσκοπιο.

Περνάμε το υπόλοιπο πρωινό φτιάχνοντας την παραδοσιακή μου τούρτα γενεθλίων με παντεσπάνι βανίλια και γλάσο κρέμα βανίλια. Αφού κρυώσει, βάζω μια απίστευτα λεπτή στρώση γλάσου, ίσα για να καλύψει την τούρτα. Είμαστε και οι δυο μας περισσότερο της τούρτας και όχι του γλάσου. Για ντεκόρ, στο πάνω μέρος ζωγραφίζω δεκαοχτώ γλασο-μαργαρίτες με

άσπρα πέταλα και άσπρο κέντρο. Και στα πλαϊνά φτιάχνω άσπρα κουρτινάκια.

«Τέλειο». Η μαμά μου κοιτάζει πάνω απ' τον ώμο μου καθώς αποτελειώνει τη διακόσμηση της τούρτας. «Σαν εσένα».

Γυρίζω να την κοιτάξω. Μου χαμογελάει, ένα πλατύ χαμόγελο γεμάτο περηφάνια, αλλά τα μάτια της γυαλίζουν από δάκρυα.

«Είσαι τραγική», λέω και πιτσιλάω έναν σβόλο γλάσου πάνω στη μύτη της, πράγμα που την κάνει να γελάσει και να κλάψει και άλλο. Αλήθεια, συνήθως δεν είναι τόσο ευσυγκίνητη, αλλά κάτι στη μέρα των γενεθλίων μου την κάνει να τα μπήξει και να είναι χαρούμενη ταυτόχρονα. Και αν αυτή τα μπήξει και είναι χαρούμενη, τότε κι εγώ τα μπήξω και είμαι χαρούμενη.

«Το ξέρω», λέει, σηκώνοντας τα χέρια της ψιλοαπελπισμένα, «είμαι εντελώς αξιολύπητη». Με τραβάει και με σφίγγει στην αγκαλιά της. Κομματάκια γλάσου μπαίνουν στα μαλλιά μου.

Τα γενέθλιά μου είναι η μέρα του χρόνου όπου και οι δύο έχουμε την πιο έντονη συναίσθηση της ασθένειάς μου. Είναι η συνειδητοποίηση του χρόνου που περνάει που το προκαλεί. Ακόμη ένας χρόνος που είμαι άρρωστη, χωρίς καμία ελπίδα θεραπείας στον ορίζοντα. Ακόμη ένας χρόνος όπου χάνω όλα τα φυσιολογικά πράγματα της εφηβείας – άδεια οδήγησης, πρώτο φιλί, χορός αποφοίτησης, πρώτη ερωτική απογοήτευση, πρώτο τρακάρισμα. Ακόμη ένας χρόνος όπου η μαμά μου δεν κάνει τίποτε άλλο από το να δουλεύει και να με φροντίζει. Όλες τις άλλες μέρες αυτές οι απώλειες είναι εύκολο, ευκολότερο έστω, να αγνοηθούν.

Αυτή η χρονιά είναι λίγο δυσκολότερη από την προηγού-

μενη. Ίσως επειδή τώρα έγινα δεκαοχτώ. Θεωρητικά, είμαι ενήλικη. Θα έπρεπε τώρα να φεύγω απ' το σπίτι και να πηγαίνω στο πανεπιστήμιο. Η μαμά μου θα έπρεπε να τρέμει το σύνδρομο της άδειας φωλιάς. Αλλά, εξαιτίας του SCID, δεν πρόκειται να πάω πουθενά.

Αργότερα, μετά το βραδινό, μου χαρίζει ένα όμορφο σετ μολυβιών ακουαρέλας που το ήθελα μήνες τώρα. Πάμε στο καθιστικό και καθόμαστε σταυροπόδι μπροστά απ' το τραπεζάκι. Κι αυτό είναι μέρος της ιεροτελεστίας των γενεθλίων μου: Ανάβει ένα και μοναδικό κερί στη μέση της τούρτας. Κλείνω τα μάτια και κάνω μια ευχή. Σβήνω το κερί.

«Τι ευχήθηκες;» ρωτάει με το που ανοίγω τα μάτια.

Στην πραγματικότητα, μόνο μια ευχή έχω – μια μαγική θεραπεία που θα μου επιτρέψει να τρέξω έξω σαν αγρίμι, αλλά ποτέ δεν κάνω αυτή την ευχή γιατί είναι αδύνατον να πραγματοποιηθεί. Είναι σαν να εύχεσαι να ήταν πραγματικοί οι δράκοι και οι γοργόνες και οι μονόκεροι. Αντ' αυτού, εύχομαι για κάτι πιο πιθανό από τη θεραπεία. Κάτι λιγότερο πιθανό να μας στενοχωρήσει και τις δύο.

«Παγκόσμια ειρήνη», λέω.

Έπειτα από τρία κομμάτια τούρτα, ξεκινάμε μια παρτίδα Φωνητικού Σκραμπλ. Δεν κερδίζω. Ούτε κατά διάνοια.

Χρησιμοποιεί και τα έξι γράμματα και γράφει ΠΟΚΑΛΥ δίπλα σ' ένα Ψ. ΠΟΚΑΛΥΨ.

«Τι είναι αυτό;» ρωτάω.

«Αποκάλυψη», λέει και τα μάτια της λάμπουν παιχνιδιάρικα.

«Όχι, μαμά. Αποκλείεται. Δε γίνεται να σ' το δώσω αυτό».

«Ναι», λέει όλο κι όλο.

«Μαμά, χρειάζεσαι ακόμη ένα Α κι ένα Η ή έστω ένα Ι. Αποκλείεται».

«Ποκάλυψ», λέει για έμφαση, δείχνοντας τα γράμματα. «Μια χαρά είναι». Κουνάω το κεφάλι μου. «Π-Ο-Κ-Α-Λ-Υ-Ψ», επιμένει, προφέροντας αργά τη λέξη.

«Ω, Θεέ μου, είσαι αδίστακτη», λέω, τινάζοντας ψηλά τα χέρια μου. «Εντάξει, εντάξει, θα σ' την επιτρέψω».

«Ναιιι». Κραδαίνει τη γροθιά της και μου γελάει σημειώνοντας το πλέον ανυπέροβλητο σκορ της. «Η αλήθεια είναι ότι δεν κατάλαβες ποτέ αυτό το παιχνίδι», λέει. «Είναι παιχνίδι πειθούς».

Κόβω ακόμη ένα κομμάτι τούρτα.

«Αυτό δεν ήταν πειθώ», λέω. «Αυτό ήταν κλέψιμο».

«Το ίδιο κάνει», λέει και γελάμε κι οι δύο.

«Μπορείς να με κερδίσεις στο Pictionary της Μπέσα αύριο», λέει.

Μετά την ήττα μου, πηγαίνουμε στον καναπέ και βλέπουμε την αγαπημένη μου ταινία, τον *Φρανκενστάιν Τζούνιορ*. Η συγκεκριμένη ταινία είναι κι αυτή μέρος της ιεροτελεστίας των γενεθλίων μου. Ακουμπάω το κεφάλι μου στην αγκαλιά της και η μαμά μου χαϊδεύει τα μαλλιά και γελάμε με τα ίδια αστεία με τον ίδιο τρόπο που γελάμε με αυτά εδώ και χρόνια. Συνολικά, καθόλου άσχημος τρόπος να περάσεις τα δέκατα όγδοα γενέθλιά σου.

*Πάσχω από μια σπάνια αρρώστια. Είμαι αλλεργική
στον κόσμο. Δε βγαίνω από το σπίτι μου,
έχω να βγω δεκαεπτά χρόνια.*

*Τα μοναδικά άτομα που βλέπω είναι η μαμά μου
και η νοσοκόμα μου, η Κάρλα.*

*Μια μέρα, ένα φορτηγό μεταφορικής εταιρείας σταματάει
στο διπλανό σπίτι. Κοιτάζω έξω από το παράθυρό μου και
τον βλέπω. Είναι ψηλός, λεπτός και φοράει μαύρα – μαύρο
μπλουζάκι, μαύρο τζιν, μαύρα αθλητικά και ένα μαύρο
σκουφάκι που καλύπτει τελείως τα μαλλιά του.*

*Το βλέμμα του καρφώνεται πάνω μου.
Και εγώ δεν μπορώ να τραβήξω τα μάτια μου
από πάνω του. Το όνομά του είναι Όλι.*

*Ίσως δεν μπορούμε να προβλέψουμε το μέλλον,
αλλά μπορούμε να προβλέψουμε μερικά πράγματα.
Για παράδειγμα, είναι σίγουρο ότι θα ερωτευτώ τον Όλι.
Και είναι σχεδόν σίγουρο ότι αυτό θα είναι καταστροφικό.*

**Ένα μυθιστόρημα που αποδεικνύει
πόσο συναρπαστικό μπορεί να είναι
όταν βγαίνουμε από το καβούκι μας και κάνουμε
πράγματα τρελά για την αγάπη.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16632